

Követlek

Három találkozásról olvasunk az evangéliumban. Az első személy nagyon határozottan mondja Jézusnak: „Követlek, bárhová mégy.” Érezzük benne az elszántságot és azt, is hogy mennyire komolyan gondolja, amit mond. De a figyelmeztetésül mondott válasz elveszi kedvét.

A második személyt az Úr hívja, de ő fontosabbnak tartja a temetést. A harmadik kész volna követni az Urat, de előbb még búcsúzkodni szeretne családjától. Erre azonban már nincs idő. Ő még nem szakadt el múltjától, még nem tekint elkötelezett szívvel a jövő felé.

Mindhárom eset nyitott, nem ismerjük meg az érintettek döntését. Lukács evangélista valószínűleg azért hallgat erről és azért nem ismerteti az illető személyek nevét, mert végül lemondtak Jézus követéséről. Ha pozitív döntést hoztak volna és vállalták volna a tanítványi életformát, akkor örömmel közölte volna ezt az evangélista.

Érdekes, hogy korabeli írásokban nem találkozunk azzal, hogy egy rabbi, egy tanító hívna meg valakit a követésére. A dolog mindig fordítva történik, az választ magának mestert, aki tanítvány szeretne lenni.

Az evangéliumi jelenetben is ezt tükrözi az első és harmadik eset. Jézus azonban szakít ezzel a szokással, ő meghív embereket a követésére, erre példa a második találkozás, továbbá a tanítványok, Péter és András, Jakab és János,

valamint a többi tanítvány meghívása. Az Úr meghívása nekem is szól. Nem érdemes halaszthatatlannak tűnő teendőimre hivatkozni, mert az Úr nem áll meg, továbbhalad, s nem mindegy, hogy maradok vagy vele megyek.

Miért követnek el nagy hibát azok, akik nem Jézus követését választják? Mert vannak az életünkben olyan helyzetek, amelyek aligha fognak megismétlődni. Az Úrral való találkozásunk ne legyen elszalasztott lehetőség!

Isten teljessége

Keresztény életünk és lelki fejlődésünk útját úgy tudjuk jellemezni, hogy Isten folyamatosan feltárja magát előttünk, egyre jobban bevon minket az ő életébe, érezteti velünk szeretetét. Ez mindig néhány lépést jelent előre. Közben persze mi lázadásunkkal, engedetlenségünkkel, bűnünkkel teszünk egy-egy lépést visszafelé, de azért haladunk előre, legalábbis, ha engedjük, hogy Isten vezessen minket. Ezen az úton vannak olyan élményeink, amelyek során Isten teljességét tapasztalhatjuk meg.

Például, amikor rácsodálkozunk arra, hogy életünket neki, az ő szeretetének köszönhetjük. Vagy amikor megtapasztaljuk, hogy a bűntől Jézus önfeláldozó szeretetének, az ő kereszthalálának köszönhetően szabadulhatunk meg.

Te légy vezetőm!

Életem Ura, Jézus Krisztus! Készen állok arra, hogy tértovábbás nélkül induljak és kövesslek téged!

Tudom, hogy nehéz lesz az út számomra, de vállalom, mert ez vezet holt múltamból a jövő felé, az élet felé, az üdvösség felé. Nem tart vissza semmi. Nem hátráltathat és nem akadályozhat semmi. Te vagy számomra az út és te vagy a cél! Te légy vezetőm az örök élet felé! Te vagy az egyetlen, akiben megtalálom boldogságom és örök életem. Segíts, vezess, élj bennem! Adj erőt, hogy hűséges tanítványod és követőd legyek! Hiszem, Uram, hogy te vagy az üdvösség egyedüli közvetítője. Hiszem, hogy egyedül Isten szeretetének köszönhetem majd azt, hogy eljuthatok az örök üdvösségre.

**Évközi 13.
vasárnap**

1Kír 19,16b. 19-21
Gal 5,1. 13-18
Lk 9,51-62

**Hétfő, Sarlós
Boldogasszony**

Róm 12,9-16b
Lk 1,39-56

**Kedd, Szent
Tamás apostol**

Ef 2,19-22
Jn 20,24-29

Szerda

Ter 21,5. 8-20
Mt 8,28-34

Csütörtök

Ter 22,1-19
Mt 9,1-8

Péntek

Ter 23,1-4.19.
24,1-8. 62-67
Mt 9,9-13

Szombat

Ter 27,1-5. 15-29
Mt 9,14-17

**Évközi 14.
vasárnap**

Iz 66,10-14c
Gal 6,14-18
Lk 10,1-12. 17-20